

Obrazi

Država: Slovenija

Doseg: 21.000

Stran: 48

Površina: 1.675 cm²

12.04.2018

Četrtek

1 / 4

POGOVOR

Besedilo: KATJA ŠTINGL
Foto: MIRAN JURŠIČ

Matej Puc

KOT OVCA MED VOLKOV

MATEJ PUC. ŠTAJEREC V LJUBLJANI. IGRALEC MGL, KI IMA V ŽEPU ŽE SKORAJ VSE NAGRADE ZA UMETNIŠKO DELO – SEVERJEVO, BORŠTIKOVNO, ZDUS (NAGRADA ZDRUŽENJA DRAMSKIH UMETNIKOV SLOVENIJE) IN OD LETOŠNJEGA LETA ŠE PREŠERNOVO. DOBIVA SE LE NEKAJ UR PRED PREDPREMIERO PREDSTAVE DANTONOVA SMRT, V KATERI IGRA GLAVNO VLOGO - IN V ZRAKU JE ČUTITI VZNEMIRJENOST. MORDA SE NE ZAVEDA, A NJEGOV POGLED, KI MU KDAJ UIDE IN SE ZAZRE V DALJAVO, MI SPOROČA, DA NI ČISTO V TEM TRENUTKU, DA MU MISLI BEŽIJO. LAHKO DA SE MOTIM, PA JE TAKŠEN ŽE PO NARAVI. A KO SEM GA NAZADNJE VIDELA V PREDSTAVI POD SNEGOM, KJER JE LE NEKAJ CENTIMETROV STRAN OD MOJEGA OBRAZA »PUSTIL DUŠO« NA ODRU, MI JE JASNO, ZAKAJ. KER NI POLOVIČARSKI. KER SE »RAZGALI« V CELOTI. KER GA V IGRI ZAČUTIŠ.

Glede na to, da smo vas ujeli tik pred premiero: so premiere res tako posebne, bolj stresne? Kakšna je razlika, sploh glede občutkov, pred premiero in potem pred prvo

naslednjo predstavo?

To se tudi mi sami konstantno sprašujemo, zakaj si sami ustvarjamo ta »premijski stres«, ker ja, drži, da je pred prvo predstavo veliko večje vznemirjenje. Ravno s tem razlogom imajo večje tuje produkcije, recimo Broadway, ogromno predstav že prej in uradno premiero, na katero povabijo kritike, šele ko so dobro uigrani. Prvi nastopi, to, kar mene čaka danes zvečer, so vedno bolj vznemirljivi, najbrž za celotno ekipo.

Kdaj pa se to vznemirjenje poleže? Se stopnjuje do trenutka, ko stopite na oder in potem mine ali traja skozi celotno predstavo?

Različno od igralca do igralca. Pri meni je najhujše, tik preden sem na vrsti, preden me pokličejo na oder. Ravno zato imam rad, da predstavo začnem - in po vseh teh letih tudi vem, da je to samo trenutek in da bo čez nekaj minut minilo. Pa se skušaš nekako umiriti s to mislijo.

Imate kakšno rutino pred premiero, kakšen poseben obred?

Ovisno od zahtevnosti predstave. Pred nekaj leti sem igral recimo v predstavi, v kateri sem bil dve uri in pol konstantno na odru in sem bil res motor predstave, tako da sem že med vajami čutil večjo odgovornost. Takrat sem bil na dan predstave že zjutraj na trnih in sem vedel, da lahko jem najkasneje ob štirih, saj sem moral biti tudi fizično dobro pripravljen. Z vsako predstavo se ti ustvari

V teatru sem že toliko časa, da ga zdaj nekako nadzorujem, obvladam, medtem ko mi film še ni toliko domač, saj niti nimam toliko izkušenj in priložnosti. Tam se zanašam bolj na režiserja, da mi bo pomagal.

neka rutina. To, kar igram zdaj, Dantonova smrt, je zelo kolektivna stvaritev in je odgovornost precej razpršena, kar je morda za psiho igralca malo lažje.

Pa se vam zdi, da morda določene, če lahko rečem napake, kdaj opazite samo vi, publika pa ne?

Absolutno je to vedno tako. Včasih gre za določene mikro razlike, ki jih res opazimo samo mi na odru, publika pa jih niti ne zazna. Ampak mi to vemo in si med sabo tudi povemo.

Torej ste igralci na odru drug drugemu tudi kritiki?

Smo in jaz sem hvaležen za to, saj smo z ekipo zgradili res prijateljski odnos in tako drug od drugega nekako tudi pričakujemo tovrstno iskrenost. Včasih tudi sam koga vprašam za mnenje in vem, da bom dobil iskren odgovor.

Kdaj pa se vzpostavi stik s publiko? Sploh opazite publiko ali ste toliko v igri, da gledalcev sploh ne vidite?

To je precej pogojeno s tem, kakšne vrste predstava je in v kakšnem okolju. V Senu kresne noči smo recimo nagovarjali gledalce, medtem ko pa so pri drugih predstavah gledalci v temi in jih dejansko ne vidiš. Če je gledališče majhno, bolj intimno, je tudi drug občutek kot v večjih dvoranah. Včasih je to še težje, ker ti je občinstvo res blizu. Je pa prednost tega, da lahko tišje govoriš. Na velikem odru, kjer je občinstvo res daleč, pa se kdaj počutiš kar malo

samega. Vsekakor pa se strinjam, da se mora zid med publiko in igralci prebiti, da se med nami vzpostavi nek odnos, saj si na nek način podarimo vsaj dve uri skupnega časa, v katerem mi nekaj damo njim in oni seveda tudi nazaj. Publiko si želiš čutiti.

Občutek, ko po premieri pridete med gledalce in dobesedno navalijo s pohvalami, kritikami ... Imate tisti trenutek sploh čas vse sprocesirati ali pride to potem za vami?

Tako bom rekel, vsaj zase, da ne posplošujem. Igralec po premieri, ko pride med ljudi, je kot ovca, ki pride med volkove. Takrat si najbolj ranljiv. Odprl si se občinstvu, sebe si dal v celoti in zdaj čakaš, kaj bo. Na srečo imam okrog sebe ljudi, h katerim se lahko zatečem - in vedo, kako ravnati z mano v teh trenutkih, ker se nekako zavedajo, kaj preživljam. Takoj po premieri pa ja, sem občutljiv. Če se za nekaj par mesecev trudiš in potem to pokažeš, potrebuješ nekaj časa, da pogledaš vse z distance. Vsaj nekaj dni - in potem se lahko pogovarjamo, kaj je bilo ljudem všeč in kaj ne.

Kako pa sprejemate nagrade?

Pohvale, lepe besede je vsakdo vesel, ampak iskreno, pri nadaljnem delu ti pa to ne koristi veliko. Recimo, da je to potrditev za delo, ki si ga že opravil - ali pa morda opora v dneh, ko malce podvomiš vase. Seveda sem hvaležen zanje, niso pa zagotovilo, da bo moje bodoče delo prav tako dobro. Je pa seveda vzpodbuda.

Se je že zgodilo, da sem imel dvanajst različnih predstav, trenutno sem nekje na sedem. Za nas je to normalno in redko se zgodi, da v enem dnevu igraš dve vlogi.

Kako pa se soočate s tem, da igrate več vlog hkrati? Vam gre preklapljanje dobro od rok?

Ovisno od obdobja. Se je že zgodilo, da sem imel dvanajst različnih predstav, trenutno sem nekje na sedem. Za nas je to normalno in redko se zgodi, da v enem dnevu igraš dve vlogi. Na tisti dan se skoncentriram na določeno vlogo in potem nekako samo steče. Ni tako zahtevno, kot morda izgleda. Tako je, kot bi samo zamenjal zgoščenko v glavi. Da ne rečem ravno disketo, ker sem še ta generacija. (Smeh.)

Se kdaj na kakšno vlogo še posebej navežete in vam je žal, ko se predstava več ne igra?

Do zdaj se nisem še na nobeno tako čustveno navezal, vem pa, da se nekateri soočajo s tem. Morda je to povezano s tem, da nimam niti časa za to, saj ko se ena konča, je v igri že druga - in ni vmes te praznine, da bi čutil, da mi kaj manjka, da kaj pogrešam.

Kako pa gledate na igralce iz drugih gledališč? Je med vami konkurenčnost, tekmovalnost?

Jaz osebno na to ne gledam tako, saj nas vidim vse v istem bazenu. Absolutno si z veseljem ogledam tudi predstave drugih gledališč, v resnici bi si jih želel še več, pa mi čas ne dopušča.

Igrali ste tudi v filmih ... Kaj bi rekli za primerjavo odra in filma?

V teatru sem že toliko časa, da ga zdaj nekako nadzorujem, obvladam, medtem ko mi film še ni toliko domač, saj nimam toliko izkušenj in priložnosti. Tam se zanašam bolj na režiserja, da mi bo pomagal. Ko sem nazadnje delal s Klemnom Dvornikom Pod gladino, sva super sodelovala. Počutil sem se v varnih rokah.

Ste tudi oče dveh deklic. Vas prideta kdaj pogledat na kakšno predstavo?

Tako je. Izabela ima enajst let, Sofija pa bo štiri. Starejša je že prišla kdaj, seveda na predstavo, ki je bila zanjo primerna, Sofija pa me še ni videla na odru. Določene predstave so prezahtevne oziroma sta še premladi, da bi se soočali z njimi. Za vse bo še čas, ni

jima še treba videti, kaj vse počne oče na odru. (Smeh.)

Imate med družinskim in gledališkim življenjem strogo ločnico?

Imam. To sem si rekel že pred nekaj leti. Ko sem v gledališču, sem v gledališču, ko sem doma, sem doma. Skušam obdržati ta fokus.

Res je, da so določeni dnevi malo težji, recimo danes, ko bom popoldan s hčerka, vem, da bom razmišljal o predstavi, da se mi bo pletla po glavi in da ne bom mogel popolnoma odklopiti. Ampak to so izjeme, se trudim, da obdržim to ločnico.

Najbrž pa jima vseeno skušate približati gledališče z obiskom otroških predstav?

Ja, seveda, obiskujemo jih skupaj. Skušam jima razširiti obzorja, ne le s predstavami, tudi z razstavami, glasbo, saj tudi partnerica dela v kulturi in so nam te stvari blizu.

Se v vas poleg družine in gledališča skriva še kakšna strast do česa, morda hobi?

Hm, v bistvu niti ne, saj mi zmanjkuje časa za razne dodatne zadeve. Sem pa včasih zbiral filme, imam kar precejšnjo zbirko. Včasih ni bilo tega, da bi si lahko filme naložil na računalnik, tako da sem dal veliko denarja za filme. Sploh v času srednje šole. Nikoli nisem bil recimo za srljivke, ostali žanri so me bolj pritegnili - in večino, kar sem si kupil, sem pogledal večkrat.